

Til Hr. Professor E. M. Arndt i Bonn.

„Sidst hørte De fra Holsten, hør De nu fra Danmark, det er en dansk Pige, der taler til Dem. De, som elsker Fædreland, Sprog og Frihed saa højt, kan umulig ønske, at disse hellige Goder skulle være Kvinderne ligegyldige; og hvad jeg her har i Sinde at skrive, vil, tror jeg, skrives bedst af en Kvinde; ikke fordi jeg mener at der er noget nedværdigende for Manden i at fremmane og oplyse Andres Retfærdighedsfølelse, men hans Udtryk ere saa haarde og strenge, at der, hvor der ofte kun herskede Misforstaaelse af Mangel paa Kundskab, let opstaar et ulægeligt Brud.

I »Fædrelandet«, det Dagblad, der indeholder Beretninger om, hvorledes den danske Forsvarskamp føres i Slesvig, og tjener til Organ for den største Del af Folket, læste jeg igaar Aftes en Oversættelse af en Holsteners Brev til Dem og Deres derved foranledigede heftige, uretfærdige Angreb paa Danmark. Der var deri ogsaa indeholdt en Beklagelse, der gjenlyder i mit som i ethvert andet dansk Hjerte, over at Forholdene i Slesvig og Holsten havde skullet naa til Dem i en falsk Fremstilling, og efter denne falske Fremstilling gaa over i det tyske Folk gennem en af dets fornemste Repræsentanters Mund. Ved at læse Deres Ord oprørtes Hjertet i mig — jeg har dem nu ikke mere for Øje, og det er godt, thi de vilde forhindre mig i at skrive saa rolig, som jeg bestræber mig for. Nu driver mit Hjerte mig til at opfordre Dem til først at lære Sandheden at kjende, til at undersøge hvor Ret, hvor Uret er, hvad der er sandt, hvad der er falsk, og da igjen lade Deres barske Stemme høre.

Besad De kun det mest overfladiske Kjendskab til det danske Folks Stemning, saa vilde De vide, at det nærer en temmelig afgjort Modbydelighed for alle Moskoviter, og at det altid vil være beredt til at forbinde sig med Tyskland mod Rusland. Med det danske Hof turde det mulig forholde sig anderledes; men siden den russiske Kejserdatters Død maa enhver Frygt for en lidet populær Forbindelse med Østen være forsvunden. Hvor langt anderledes er ikke Stemningen mod Tyskland! Havde Deres Blik fulgt de Danske under deres Bestræbelser for at opretholde deres Sprog i Slesvig, vilde De have bemærket, at selv i Kampens Hede er der ikke undsluppet dem noget fornærmeligt Ord mod det virkelige Tyskland, at de stedse have ønsket og ønske et venskabeligt, literært og folkeligt Samkvem med Germanien, og at de maaske kun have frygtet for en eneste Ting derfra, nemlig den tyske Censur.

Og hvad er da egentlig Striden, hvad gælder den? Lad os betragte den, saadan som den var før Aabningen af den sidste Provinsialstænderforsamling i Roskilde. Paa et Fladerum af omtrent 160 Kvadratmile har Slesvig (Øerne ikke med-